

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 44.

Sjette Session.

47de Møde.

Løvedagen den 3die Marts.

(Fortf.)

Thalbitzer: Lagtet jeg føler mig særdeles vel tilfreds og tiltalt ved det foreliggende Forslag, saaledes at jeg ikke hører til dem, der ville stemme for et Udvalgs Nedsættelse, hvilket jeg ikke finder nødvendigt, er der dog et eneste Punkt, der har opvakt nogen Tvivl hos mig, og som jeg kunde ønske at faae bragt under Diskussion, for at der, saafremt Tvivlen maatte findes begrundet, da kunde blive stillet Ændringsforslag til anden Behandling. Det er nemlig bestemt i Lovforslagets 6te §, at Offer og Accidenter til Præsterne skulle for de nærværende Præsters Embedstid vedblive at udredes af dem, der gaar over til en anden Præst. Jeg troer ikke, at disse Afgifter ere af nogen stor Betydning; det vil vist være meget faa i ethvert Sogn, som ville forlade deres Sognepræst, og jeg troer, at det vil skade mere, end det vil gavne med Hensyn til Præsten selv, og jeg vil gjerne høre andre Medlemmers Mening, om det ikke vilde være rigtigere at bestemme, at disse Afgifter skulde bortfalde strax, ogsaa for de nuværende Geistlige. Naar der er Personer i en Menighed, der ere utilfredse med deres Præst, da vilde det Offer, de kunde blive nødte til at give, vistnok være meget ubetydeligt; og, føler Præsten sig brøstholden, og forlanger han, at Amtsrådet skal fastsætte dette Offer, saa vil Forholdet blive meget spændt, og en større Uenighed vil opstaae end forhen. Jeg kan saaledes ikke Andet end nære Frygt for, at

denne Bestemmelse skulde snarere skade end gavne Sagen, og man vil jo dog her søge at faae indført et bedre Forhold mellem Præst og Menighed, grundet paa større Frihed.

Solberg: Min Stilling til denne Sag er noget særegen, hvorfor jeg ikke har ønsket at gaar dybere ind paa disse Forhandlinger, idet jeg navnlig baade ønsker en langt større Bevægelighed i Guds Rige end den, der er tilstedet i dette Lovforslag, ligesom jeg ogsaa ganske vist venter, at den vil indtræde. Min Stilling er særegen, siger jeg, baade fordi jeg har disse Ønsker og Forhaabninger, og fordi jeg paa den anden Side har sat mig for at ville hjælpe til at faae dette Lovforslag frem, saavidt jeg formaaer, da det ganske vist er et Fremskridt til noget Bedre. Jeg skulde derfor med denne Anskuelse for Die ønske, at der ikke blev nedsat et Udvalg. Det forekommer mig, at det er saa lidet, der her indrømmes, at man nok kan blive enig om disse Punkter, uden at de behøve Overveielse i et Udvalg. Der foreligger saa mange Forarbejder i saa Henseende, baade i Ständerforhandlingerne og Folkethingets Lovforslag, ligesom ogsaa i Commissionens Betænkning, der er os overleveret af den ærede Cultusminister. Jeg troer, at de Ord, som min ærede Nabo (Thalbitzer) nylig fremsatte, vistnok kunne have Endet for sig, men jeg er bange for, at Regjeringen neppe gaar ind derpaa, saaledes som Sagen stiller sig nu. Det er nemlig efter Mottverne indlysende, at det er Regjeringens Ønske at bevare Sogneforholdet saaledes, som det nu engang eksisterer, og, saafremt den giver Frihed, saa vil den ikke give den i større Udstrækning, end det er absolut nødvendigt. Men man kan